

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: N. D., zastoupené Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem se sídlem Brno, Joštova 4, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2004, čj. 55 Az 25/2004 - 24,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2004, čj. 55 Az 25/2004 – 24 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 1. 2004, čj. OAM-3535/VL-07-ZA04-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 238/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a zároveň bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona. Usnesení krajského soudu vycházelo ze skutečnosti, že podání žalobkyně postrádá náležitosti uvedené v ustanoveních § 37 odst. 3 a § 71 odst. 1 písm. d) až e) s. ř. s. a které žalobkyně ve stanovené lhůtě nedoplnila.

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu; nesouhlasí se závěry krajského soudu, dle jejího názoru žaloba, tak jak byla podána, žádné vady, které by bránily jejímu řádnému projednání, neměla. Ani výzva krajského soudu k doplnění žaloby neříkala v čem konkrétně je žaloba neúplná a které konkrétní nedostatky brání v jejím projednání. Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a současně žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i usnesení krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Kasační stížnost proto považuje za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

K tomu ze soudního spisu vyplynulo, že v žalobě, doručené osobně Krajskému soudu v Brně dne 2. 2. 2004, stěžovatelka jako důvody uvedla skutečnost, že žalovaný nesprávně zhodnotil její situaci, když dostatečně nevzal v úvahu okolnosti, které ji k odjezdu do České republiky a podání žádosti o azyl vedly. Ve své vlasti je nezaměstnaná a vzhledem ke svému věku má pouze mizivou šanci najít si zaměstnání. Podnikání v Mongolsku je prakticky nemožné a proto stěžovatelka zůstala téměř bez prostředků na vlastní obživu. Po svém prvním návratu z České republiky navíc zjistila, že manžel, který je alkoholik, prodal náš společný byt a stěžovatelka tak nemá ani kde bydlet; k tomu se navíc přidružily zdravotní potíže. Podnebí v Mongolsku má velký dopad na její zdravotní stav, neboť byla léčena na tuberkulózu a suché ovzduší, které panuje v Mongolsku, je pro ni nezdravé. Domnívá se, že jsou u ní dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2004, čj. 55 Az 25/2004 - 6 byla stěžovatelka vyzvána, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení doplnila a upřesnila své podání ze dne 2. 2. 2004 tak, aby bylo zřejmé, proti komu směřuje, označení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadené výroky rozhodnutí za nezákonné a nicotné a dále jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Současně soud stěžovatelku poučil, že v případě nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě, řízení o tomto podání usnesením odmítne. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ve stanovené lhůtě své podání nedoplnila, Krajský soud v Brně usnesením ze dne 30. 8. 2004, čj. 55 Az 25/2004 - 24, podání stěžovatelky odmítl.

V dané věci je tak předmětem sporu otázka, zda byl návrh natolik vadný, že nebylo možné v řízení pokračovat, tedy zda v žalobě nebyl uveden žádný žalobní bod, pro který by ji bylo možno věcně projednat. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být ze žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v žalobě označila důvod napadení správního rozhodnutí, neboť uvedla, že žalovaný nesprávně zhodnotil její situaci, když dostatečně nevzal v úvahu okolnosti, které stěžovatelku k odjezdu do České republiky a podání žádosti o azyl vedly a že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, má Nejvyšší správní soud zato, že taková dikce podání splňuje minimální požadavky na formulaci žalobního bodu, neboť z ní lze usoudit na právní argumentaci i skutková tvrzení, o něž se žalobní bod opírá. Z podání stěžovatelky bylo zřejmé, v jakém rozsahu správní rozhodnutí napadá; rovněž důvody, proč tak činí, bylo možné považovat za žalobní bod ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Taková žaloba se jeví schopnou věcného projednání, je ovšem třeba při vlastním rozhodnutí o žalobě rozsudkem vážit její možnou úspěšnost. Pokud by v takovém případě zvolil soud cestu odstranění vad, jejímž cílem by bylo upřesnění žalobního bodu či žalobního návrhu, nejednalo by se o nepřijatelné a opožděné rozšíření původní žaloby ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí. K ustanovení § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že přestože je zde uvedeno, že jednou z náležitostí, které musí žaloba obsahovat je, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, z povahy věci je zřejmé, že i když stěžovatelka žádné konkrétní důkazy, kromě odkazu na spis žalovaného, neuvedla, nebrání tato skutečnost věcnému přezkoumání žaloby.

Nejvyšší správní soud tedy shledal naplnění důvodu kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro odmítnutí podání podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.; krajský soud tedy postupoval nezákonně, když žalobu odmítl.

Proto kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu